

POSTANOWIENIE

Dnia 24 lutego 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Dawid Miąsik

w sprawie z powództwa AB B. Sp. z o.o. z siedzibą we W.
przeciwko Prezesowi Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów
przy udziale zainteresowanych: Fabryki Farb i Lakierów w L. i innych, o ochronę
konkurencji i nałożenie kary pieniężnej,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw
Publicznych w dniu 24 lutego 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej od wyroku Sądu Apelacyjnego
z dnia 29 grudnia 2014 r.,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 180 (sto osiemdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny wyrokiem z 29 grudnia 2014 r., oddalił apelację „AB B.” Sp z o.o. z siedzibą we W. (powód) od wyroku Sądu Okręgowego w W. z 20 grudnia 2012 r.

W zakresie istotnym dla postępowania kasacyjnego, Sąd Apelacyjny uznał za niezasadny zarzut naruszenia art. 365 § 1 k.p.c. Przepis ten stanowi bowiem, iż Sąd związany jest sentencją orzeczenia, nie zaś ustaleniami faktycznymi, motywami, czy poglądami prawnymi wyrażonymi w uzasadnieniach prawomocnych orzeczeń sądów rejonowych złożonych do akt sprawy. Moc wiążąca orzeczenia obejmuje jedynie rezultat rozstrzygnięcia, a nie przesłanki, które do niego doprowadziły. Motywy wyroku mogą stanowić konieczne uzupełnienia określające zakres rozstrzygnięcia. Sąd pierwszej instancji był związany treścią prawomocnych wyroków sądów rejonowych tylko w ten sposób, że zobligowany był przyjąć w swych ustaleniach, że powództwa przedsiębiorców przeciwko Ś. S.A. o ustalenie

zostały uwzględnione, co z kolei obligowało do uznania, że spełnione zostały przesłanki roszczeń tych przedsiębiorców. Moc wiążąca tych orzeczeń nie rozciąga się na przedstawione w uzasadnieniu rozważania prawne co do celu zawartych umów handlowych. Zatem ustalenia sądów we wskazanych wyrokach nie miały wpływu na ocenę zawarcia porozumień antykonkurencyjnych, co było przedmiotem badania w tej sprawie. Związanie oceną prawną jest wyjątkiem od zasady samodzielnego orzekania. Należy także zwrócić uwagę na fakt, iż moc wiążąca prawomocnego wyroku w rozumieniu art. 365 § 1 k.p.c. jest ściśle związana z art. 366 k.p.c., który przymiot powagi rzeczy osądzonej odnosi tylko do tego, co w związku z podstawą sporu stanowiło przedmiot rozstrzygnięcia, a ponadto tylko między tymi samymi stronami. W trakcie dokonywania samodzielných ustaleń Sąd nie może pominąć stanowiska zajętego w innej sprawie, w której stan faktyczny był konstruowany na podstawie tego samego zdarzenia. Sąd Okręgowy zauważył to stanowisko i wyciągnął z niego odpowiednie wnioski. Uznał bowiem, że dokonana przez sądy rejonowe w sprawie o ustalenie ocena celu zawartych umów handlowych nie wiąże go w sprawie niniejszej.

Powód zaskarżył wyrok Sądu Apelacyjnego skargą kasacyjną w całości. Zaskarżonemu orzeczeniu zarzucił naruszenie art. 6 ust. 1 pkt 1 uokik oraz art. 111 i art. 106 ust. 1 pkt 1 uokik oraz naruszenia art. 365 § 1 k.p.c., art. 6 ust. 1 EKPC, art. 2 i art. 45 ust. 1 Konstytucji RP oraz art. 479^{31a} k.p.c.

Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powód powołał się na potrzebę rozstrzygnięcia zagadnienia prawnego, czy prawomocny wyrok Sądu wydany na podstawie art. 189 k.p.c. ustalający, że zgodnie z zamiarem stron celem umów handlowych nie było wprowadzenie po jednej ze stron obowiązku dokonywania sprzedaży towarów wiąże Prezesa UOKiK i sądy orzekające w sprawie z odwołania od decyzji Prezesa UOKiK w przedmiocie praktyki ograniczającej konkurencję i nałożenia kary pieniężnej? Ponadto, powód powołał się na potrzebę wykładni przepisów budzących poważne wątpliwości, tj. art. 50 i 111 uokik w kwestii, czy fakt prowadzenia przez Prezesa Urzędu postępowania, w wyniku którego Prezes Urzędu otrzymuje wzór umowy handlowej i nie podejmuje żadnych negatywnych rozstrzygnięć względem badanego przedsiębiorcy powoduje względem tego przedsiębiorcy, w przypadku późniejszego jego ukarania w innym

postępowaniu – uznanie, że względem tego przedsiębiorcy wysokość kary pieniężnej powinna być preferencyjna, uwzględniająca fakt zaufania względem Prezesa UOKiK co do braku dokonania naruszeń we wcześniejszym okresie.

Prezes Urzędu w odpowiedzi na skargę kasacyjną wniósł o odmowę przyjęcia jej do rozpoznania oraz zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

Skarga kasacyjna powoda nie kwalifikowała się do przyjęcia celem jej merytorycznego rozpoznania.

Sąd Najwyższy wielokrotnie w swoim orzecznictwie zaznaczał, że w przypadku powołania się skarżącego na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, jest on zobowiązany do wywiedzenia i uzasadnienia występującego w sprawie problemu w sposób zbliżony do tego, jaki przewidziany jest przy przedstawianiu zagadnienia prawnego przez sąd odwoławczy na podstawie art. 390 k.p.c. (postanowienia Sądu Najwyższego z postanowienie Sądu Najwyższego z 28 maja 2015 r., III SK 5/15; z 27 października 2015 r., III SK 10/15). Zagadnienie prawne sformułowane w sposób ogólnikowy, ograniczone jedynie do postawienia pytania, bez odniesienia się do problemów interpretacyjnych przepisu nie spełnia przesłanek określonych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. (postanowienia Sądu Najwyższego z 27 października 2015 r., III SK 10/15; z 15 września 2015 r., III SK 4/15; z 25 lutego 2008 r., I UK 332/07 i z 21 maja 2008 r., I UK 11/08).

W niniejszej sprawie zagadnienie prawne nie zostało prawidłowo sformułowane ani uzasadnione. W podstawach skargi powód zarzucił naruszenie innego przepisu (art. 365 § 1 k.p.c.), niż w sformułowanym zagadnieniu prawnym (art. 189 k.p.c.). Ponadto uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania pozbawione jest stosownego wywodu jurydycznego. Biorąc zaś pod uwagę rolę Sądu Najwyższego, jaką jest działanie w interesie powszechnym oraz ochrona obowiązującego porządku prawnego przed dowolnością orzekania i ujednolicanie praktyki stosowania prawa pozytywnego stwierdzić należy, że nie każde sformułowane przez skarżącego zagadnienie prawne jest warte tego, aby je

rozpoznać w postępowaniu kasacyjnym. Na taką kwalifikację zasługuje tylko taki problem, którego rozstrzygnięcie przy wykorzystaniu dotychczasowego dorobku orzeczniczego Sądu Najwyższego nie jest możliwe, bądź jest wątpliwe lub prowadzi do rozbieżnych ocen. Sąd Najwyższy w obecnym składzie w pełni podziela argumentację przedstawioną w tym zakresie w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku.

Odnosząc się do drugiego zagadnienia prawnego, które skarżący wywodzi z potrzeby wykładni przepisów budzących poważne wątpliwości, Sąd Najwyższy uznaje, że nie ma publicznoprawnej potrzeby jego rozstrzygnięcia, ponieważ w kwestii znaczenia działań Prezesa Urzędu podejmowanych we wcześniejszych postępowaniach wyjaśniających dla korzystania z kompetencji do nakładania kar pieniężnych i ustalania ich wysokości Sąd Najwyższy wypowiedział się już chociażby w wyroku z 20 maja 2015 r., III SK 53/14.

Z tych względów na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej powoda do rozpoznania.